

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra Brev fra Kiel til Anna Mathea

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 48. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-idm139972049145664/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Kjærligheds-Alferne throne deri;
Salig den Barm, hvor de trende tog Sæde:
Druer og Toner og Kjærligheds Glæde, —
Det var en Treklang, en stolt Harmonie!

BREV FRA KIEL TIL ANNA MATHEA.

Min lille Kjæreste paa otte Aar!
Jeg hilser dig fra disse Egne;
Thi, du maa vide, hvor jeg gaaer og staaer,
Jeg tænker paa dig allevegne.
Du maa nu ikke troe, det er kuns Digt,
Mit Hjerte føler stærkt sin søde Pligt;
Forstaaer du det
Selv ei saa ret,
Saa fattes det vel af de Andre.

Men du begriber vel, hvor det er slemt,
At reise bort fra sine Venner,
Og sidde her saa dybt vemodig stemt,
Hvor der er ingen, som man kjender;
Hvor selv Smaapigerne kun tale tydsk,
Og hvor slet ingen ret forstaaer mit Jydsk,
Selv Viin og Mad
Og Skaal og Fad
Seer anderledes ud, end hjemme.

Det er jo rigtignok et deiligt Land
Med Bakker, Skov og grønne Enge,
Her bruser end det kjære salte Vand,
Men ak! det varer ikke længe!

Om tvende Timer reiser jeg derned,
Hvor Elben vælter sig med Dynd afsted, —
 En Pengesæk
 Kun der gjør kjæk,
Den Danske kalde de Hr. Meier!

I denne By her er et Folkeslag,
Som gaaer med rød' og hvide Skjorter,
Med Huer, røde som det danske Flag,
Og smykkede med gyldne Borter;
Med Knebelsbarter og med Hageskjæg
I Vinduet sidde de, og ned ad Væg
 De lange Been;
 Paa Murens Steen
De slaae med Støvler og med Sporer.

De synge Viser høit i vilden Sky,
Og dampe stærkt af lange Fiber,
Med Sværd i Haand de gaae omkring i By,
Og derfor, som du let begriber,
Man tager af for dem saa dybt sin Hat,
Thi fik os Een af dem i Vrede fat,
 Da var det galt!
 Sligt blev betalt
Med Hug og Stik af blanken Klinge.

Men skjælv' kuns ikke for mit unge Liv,
Jeg har jo et sagtmødt Hjerte;
Jeg tænker stedse, saadan blodig Kiv
Dig voldte altfor grusom Smerte.
Og hvor i Verden jeg saa kommer frem,
Jeg tænke vil paa Dig og paa dit Hjem,